

Αποστολικοί Αγίασμοι

Εβδομαδιαία έκδοση του Ιερού Ναού
Αγίων Αποστόλων Πέτρου & Παύλου Πεύκης
Τηλ. 2108027738, email: agioi.apostoloi@gmail.com
www.agioiapistoloi.gr

Κυριακή 21 Ιουνίου 2026

Γ' Ματθαίου

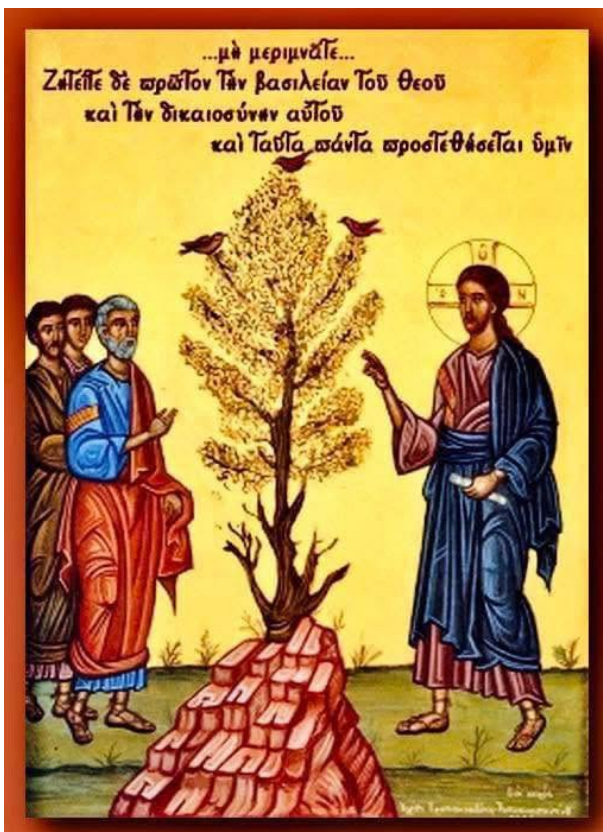
Άγιος Ιουλιανός από την Κιλικία, Άγιος Τερέντιος
επίσκοπος Ικονίου, Άγιος Νικήτας ο Νισύριος, Άγιος
Ιουλιανός ο Αιγύπτιος

Έτος: 19 - Αριθμός τεύχους: 824

Γ' Ματθαίου

Απόστολος: Προς Ρωμαίους, ε' 1-10 - Ευαγγέλιο: Κατά Ματθαίον, ΣΤ' 22-33
Υπό Δημητρίου Φαραστέλη, θεολόγου

«Ζητεῖτε πρῶτον τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ καὶ τὴν δικαιοσύνην αὐτοῦ, καὶ ταῦτα πάντα προσεθήσεται ὑμῖν» (Ματθ. 6,33).

Σήμερα το κομμάτι που διαβάσαμε, από άποψης εικόνων και εκφράσεων, είναι από τα ομορφότερα του κατά Ματθαίον Ευαγγελίου. Ο Χριστός, λοιπόν, στο σημερινό Ευαγγέλιο μάς λέγει: «Ο λύχνος τοῦ σώματος ἐστὶν ὁ ὀφθαλμός· ἐὰν οὖν ὁ ὀφθαλμός σου ἀπλοῦς ᾖ, ὅλον τὸ σῶμά σου φωτεινὸν ἔσται» (Ματθ. 6,22). Υπάρχουν δύο μάτια: το μάτι του σώματος και το μάτι

της ψυχής. Ὅπως ὅταν το μάτι του σώματος εἶναι προβληματικό για κάποιο λόγο και δε βλέπει καλά, ἔτσι και το μάτι της ψυχής. Ἄμα δεν ἔχει ξεκάθαρα τα κριτήριά του, θα βλέπει λανθασμένα δυο ουσιαστικά πράγματα, τον πλούτο και το ἀγχος.

Αν το μάτι της ψυχής δεν εἶναι καθαρὸ και δεν ἔχει φως, τότε η

ανθρώπινη ζωή καταλήγει ένα διαρκές άγχος χωρίς στόχο, χωρίς σκοπό: **«Ἐὰν δὲ ὁ ὀφθαλμός σου πονηρὸς ᾖ, ὅλον τὸ σῶμά σου σκοτεινὸν ἔσται. Εἰ οὖν τὸ φῶς τὸ ἐν σοὶ σκότος ἐστίν, τὸ σκότος πόσον;»** (Ματθ. 6,23). Το λυχνάρι του σώματος είναι το μάτι, και το λυχνάρι της ψυχής είναι το θέλημα του Θεού, και αυτό ακριβώς γίνεται η ζυγαριά μας. Ο λύχνος, το φως που δείχνει στον άνθρωπο τι είναι καλό ή τι είναι κακό για τη ζωή του, είναι ένα εσωτερικό πνευματικό μάτι. Όταν το μάτι αυτό στη λειτουργία του προσδιορίζεται από τον Θεό και την αλήθεια, τότε η εσωτερική όραση του ανθρώπου χαρακτηρίζεται από απλότητα, ο εσωτερικός οφθαλμός είναι «απλούς», δηλαδή υγιής. Όταν αυτή η εσωτερική όραση χάσει την απλότητά της, τότε βλέπει ο άνθρωπος τον κόσμο παραμορφωμένο και οι αληθινές αναλογίες των πραγμάτων του κόσμου παραποιούνται: **«Διὰ τοῦτο λέγω ὑμῖν· μὴ μεριμνᾶτε τῇ ψυχῇ ὑμῶν τί φάγητε καὶ τί πίνητε, μηδὲ τῷ σώματι ὑμῶν τί ἐνδύσησθε· οὐχὶ ἡ ψυχὴ πλεῖον ἐστὶ τῆς τροφῆς καὶ τὸ σῶμα τοῦ ἐνδύματος;»** (Ματθ. 6,25).

Τα πράγματα πολλές φορές αντικαθιστούν τα πάντα. Για πολλούς ανθρώπους ούτε ο Θεός υπάρχει, ούτε οι άλλοι άνθρωποι. Υπάρχουν αυτά τα οποία οι ίδιοι κατέχουν, και αυτά τα φαντάζονται περιουσία. Ενώ περιουσία για τον άνθρωπο δεν είναι οι καταθέσεις του, τα κτήματά του, το καλό ποτό και η πλούσια ενδυμασία του. Περιουσία για τον άνθρωπο είναι η ποιότητα της καρδιάς του. Σε όποιον αγαπάμε θέλουμε να δώσουμε ό,τι το καλύτερο έχουμε. Ποιο είναι το καλύτερο που έχουμε; Άμα είναι ένα κτήμα και κάμποσα χρήματα μόνον αυτά θα του δώσουμε. Αν έχουμε και κάτι άλλο μέσα στην καρδιά μας, σπουδαιότερο ουσιαστικά από τα χρήματα και από τα κτήματα, θα του δώσουμε εκείνο. Και ποιο είναι αυτό που μπορούμε να του δώσουμε; Το βίωμα ότι έχουμε ένα κριτήριο για το πώς αξιολογούμε αυτά που μάς συμβαίνουν! Δυστυχώς το κριτήριο του σημερινού κόσμου είναι τα τρία γράμματα: **Ἐψιλον, γάμα, και ωμέγα, δηλαδή Εγώ!** Εγώ ξέρω, εγώ θέλω, εγώ βλέπω, εγώ μπορώ! Και με κριτήριο αυτή την αυταπάτη τα πράγματα μπερδεύονται, διότι οι άνθρωποι δεν μπορούν να αξιολογήσουν σε τι θα πρέπει να δώσουν την καρδιά τους και σε τι όχι.

Σήμερα ο Χριστός μάς λέγει ότι τα πράγματα έχουν μια εικόνα και

μια πραγματικότητα. Ένα πανέμορφο λουλούδι, που το κοιτάς και το θαυμάζεις, μετά από λίγο μαραίνεται και ξεραίνεται και τελικά το καίμε σαν προσάναμμα στο τζάκι. Το ίδιο συμβαίνει και σε πολλά πράγματα της ανθρώπινης ζωής. Κάτι το όμορφο, αν δεν μπορεί να αντέξει τη δοκιμασία του πειρασμού και των συνθηκών καταλήγει σε κάποιο κάδο απορριμμάτων. Η χριστιανική Εκκλησία διδάσκει κάτι που πολλοί χριστιανοί αγνοούν, γιατί ενίοτε, δεν τονίζεται στην κατήχηση των χριστιανών όσο πρέπει η άποψη αυτή. Η μετά θάνατο ζωή ονομάζεται στη δογματική διδασκαλία «μέση κατάσταση των ψυχών», είτε αυτές αναπαύονται πλησίον του Θεού, είτε κολάζονται μακριά από τον Θεό. Και λέγεται μέση κατάσταση γιατί η οριστική θα είναι αυτή που θα επικρατήσει μετά τη Δευτέρα Παρουσία του Χριστού, τότε που οριστικά ο επίγειος και επουράνιος κόσμος θα περάσουν από την τελική κρίση του Θεού. Μετά την κρίση, τότε μόνο, θα έχουμε στην πληρότητά της τη Νέα Ζωή, τον παράδεισο στην κυριολεξία ή τη Βασιλεία του Θεού: **«Ζητεῖτε πρῶτον τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ καὶ τὴν δικαιοσύνην αὐτοῦ, καὶ ταῦτα πάντα προστεθήσεται ὑμῖν»** (Ματθ. 6,33). Το πρώτο προϊόν της αγάπης του Θεού, το σπουδαιότερο αγαθό για τον άνθρωπο, είναι **η Βασιλεία του Θεού**. Γι' αυτό σαρκώθηκε ο Υιός και Λόγος του Θεού, ο Ιησούς Χριστός. Εκείνος που ζητάει πρώτα και πάνω απ' όλα τη Βασιλεία του Θεού, αυτός, εξασφαλίζει τα αναγκαία αγαθά που η πρόνοια του Θεού χαρίζει.

Ας προσγειωθούμε στην πραγματικότητα. Θα ρωτήσουμε ίσως: Μα η Βασιλεία του Θεού δεν είναι πραγματικότητα; Ασφαλώς είναι. Για λίγους όμως, για εκείνους που πιστεύουν. Η Βασιλεία του Θεού δεν επιβάλλεται με τη βία. Η Βασιλεία του Θεού απαιτεί δρόμο ανηφορικό, αγώνα δύσκολο. Ας δούμε στο σημείο αυτό τι είναι αυτή η Βασιλεία του Θεού. Είναι ένας καινούριος κόσμος, που ζει μέσα στον υπάρχοντα κόσμο. Ο Χριστός άρχισε το κήρυγμά Του με τη Βασιλεία του Θεού: **«Μετανοεῖτε· ἤγγικε γὰρ ἡ βασιλεία τῶν οὐρανῶν»** (Ματθ. 4,17). Τη Βασιλεία του Θεού τη ζουν ως γεγονός όσοι πιστοί, μέσα στην καρδιά τους, γι' αυτό ο Κύριος είπε: **«Ἡ βασιλεία τοῦ Θεοῦ ἐντὸς ὑμῶν ἐστίν»** (Λουκ. 17,21). Λίγοι είναι εκείνοι, που ζουν τη Βασιλεία του Θεού, αλλ' αυτοί οι λίγοι αποτελούν το στολίδι του κόσμου. Είναι ένας ωραίος

κόσμος μέσα στον βρώμικο κόσμο των ανθρώπων. Σαν το λουλούδι, που φυτρώνει και πάνω στην κοπριά. Αλλά πάνω στην κοπριά ανθίζει το λουλούδι που μοσχοβολά. Βρωμιά ο κόσμος. Πάνω σ' αυτή την κοινωνική κοπριά ανθούν και μοσχοβολούν τα λουλούδια, που ονομάζονται Άγιοι. Είναι το κράτος του Θεού. Μέσα σ' αυτό το κράτος του Θεού ζουν και αναπνέουν και απολαμβάνουν τις ευλογίες του Θεού οι χριστιανοί, τα μέλη της Εκκλησίας, της Βασιλείας του Θεού. Η Βασιλεία του Θεού είναι το τέλει κράτος, που κυριαρχεί στον ουρανό. Η Βασιλεία του Θεού άρχισε να γίνεται πραγματικότητα και στη γη με τη σάρκωση του Υιού του Θεού.

Ο Χριστός εγκαθίδρυσε στη γη τη Βασιλεία Του. Και η Βασιλεία Του είναι η **Εκκλησία**. Η Βασιλεία του Θεού είναι βασιλεία της καρδιάς. Μέσα στην καρδιά του ο πιστός ζει τη Βασιλεία του Θεού, μία απεριγράπτη στους απίστευτους πνευματική κατάσταση. Για να είμαστε μέλη της Βασιλείας του Θεού απαιτούνται ορισμένες προϋποθέσεις. Να έχουμε πίστη στη μέριμνα του Θεού: **«Μὴ μεριμνᾶτε τῇ ψυχῇ ὑμῶν τί φάγητε καὶ τί πίνητε, μηδὲ τῷ σώματι ὑμῶν τί ἐνδύσησθε»** (Ματθ. 6,25). Ὁχι αγωνία και άγχος. Ἐχουμε Πατέρα πλούσιο σε αγαθότητα και δυνατότητα Θεό, τον Βασιλιά του ουρανού. Μεριμνά Εκείνος πριν από μάς για μάς. Να έχουμε ένα αφεντικό στη ζωή μας, τον Κύριο Ιησού Χριστό: **«Οὐδεὶς δύναται δυσὶ κυρίοις δουλεύειν· ἢ γὰρ τὸν ἓνα μισήσει καὶ τὸν ἕτερον ἀγαπήσει, ἢ ἐνὸς ἀνθέξεται καὶ τοῦ ἑτέρου καταφρονήσει· οὐ δύνασθε Θεῷ δουλεύειν καὶ μαμωνᾷ»** (Ματθ. 6,24).

Η Ευαγγελική περικοπή που αναγνώστηκε σήμερα είναι αρκετά καθοδηγητική και με οδήγησε στις σκέψεις που σάς εξέθεσα. Είναι καθοδηγητική για το ποια είναι η σωστή σχέση μας με τον ουράνιο κόσμο. Είναι μια σχέση ευθύνης προς τον κόσμο και απώτερα προς τον ίδιο το Θεό. Ο τρόπος που θεωρούμε τον κόσμο, το μάτι με το οποίο τον κοιτάζουμε και τον ζούμε, αποτελεί μεγάλη ευθύνη μας ως χριστιανών. Ο λύχνος, το φως, αδελφοί μου, που δείχνει στον άνθρωπο τι είναι καλό ή τι είναι κακό για τη ζωή του, είναι ένα πνευματικό μάτι. Μ' αυτό το ευλογημένο μάτι ας προσδιορίζουμε τα πράγματα του κόσμου που ζούμε.

ΑΜΗΝ!